

Kalo Pothi, un pueblo de Nepal

Títol original: *Kalo Pothi* **Direcció:** Min Bahadur Bham **Guió:** Min Bahadur Bham, Abinash Bikram Shah **Països:** Nepal, França, Suïssa, Alemanya **Durada:** 90 min **Any:** 2015 **Gènere:** Drama | Amistat, pobresa, infància, vida rural **Interpretació:** Khadka Raj Nepali, Sukra Raj Rokaya, Jit Bahadur Malla, Hansha Khadka, Benisha Hamal, Rajya Laxmi Shahi, Pravin Khatiwada, Jira Mati Rawal **Música:** Jason Kunwor **Fotografia:** Aziz Zhambakiyev **Distribuïdora:** Film Buró **Estrena a Espanya:** 21/4/2017
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en nepalès amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Un alto el foc temporal porta una tranquil·litat necessària a un poble al nord del Nepal devastat per la guerra. Allà viuen Prakash i Kiran, dos amics inseparables tot i estar dividits per casta i credo social. Junts comencen a criar una gallina amb l'objectiu de vendre els seus ous, però aquesta desapareix i tots dos s'embarquen en un viatge per trobar-la sense adonar-se dels perills que pot suposar la fràgil treva que travessa la guerra civil. (Sensacine)

CRÍTICA

Nens en guerra civil

Durant bona part del seu relat sembla una obra més interessant antropològicament

Min Bahadur Bham, nepalès de soca-rel, nascut, criat i habitant del país asiàtic, graduat en Cinema i Literatura, postgraduat en Filosofia Budista i Ciència Política, i cineasta, era un nen d'11 anys quan va començar la Guerra Civil al seu país, la que va enfrontar, entre el 1996 i el 2006, el govern monàrquic i els rebels maoistes. Potser ningú més indicat per retratar el conflicte bèl·lic, i centrant-se a més en una infància a la intempèrie, entre el foc creuat físic i polític de dos enemics igualment tòxics. ***Kalo Pothi, un pueblo de Nepal***, la seva primera pel·lícula, és el resultat d'aquells records.

El fet que una gallina sigui el centre d'atracció de la història ho diu tot. Un animal com a assegurança de vida (pon ous, i això és el màxim), i com a figura retòrica de les lluites entre uns i altres, en una pel·lícula gairebé conceptual, d'anècdota mínima, que, salvant les distàncies, ja que no arriba a la seva alçada cinematogràfica, podria emparentar-se amb *La pizarra* (Samira Makhmalbaf, 2000), aquella ambientada a la frontera entre l'Iran i l'Iraq, tant pel seu entorn agrest i gairebé desèrtic, com per l'essencial influència de l'educació en les dues obres.

De notable força visual, en alguns moments, com en els plànols a càmera lenta, gairebé de tall publicitari, tot i que de narrativa una mica rancallosa, ***Kalo Pothi*** durant bona part del seu relat sembla una obra més interessant antropològicament que cinematogràficament. Tanmateix, no és així. El seu pòsit va calant, sobretot el polític, amb una guerra de consignes entre un i altre bàndol que rivalitza en despropòsits, i Bahadur acaba articulant una obra de més que meritori missatge.

Javier Ocaña – elpais.com